

# РЕШЕНИЕ

№ 2859

гр. София, 10.06.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 05.06.2020 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова**

**ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова**

**Атанас Николов**

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **940** по описа за **2020** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63, ал.1 ЗАНН. Образувано е по касационна жалба на Т. П. С. от [населено място], депозирана чрез пълномощника му адв. Г. Ш. от САК против Решение /без номер/ от 21.11.2019 г. на Софийски районен съд, НО, 108 състав, постановено по НАХ дело №7172/2019 г., с което е потвърдено издаденото от Зам.-кмета на Столична община на 14.12.2018 г. наказателно постановление №347010/2018. С последното на касатора на основание чл.53 и чл.13, б.“б“ ЗАНН и чл.48 от НРУПОГТТСО е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за извършено нарушение на разпоредбите на чл.18, т.1, т.1, т.2 и т.3, вр. чл.46, ал.1 и чл.47, ал.1 от НРУПОГТТСО. Твърди се, че при постановяване на решението СРС неправилно е приел наведените доводи от жалбоподателя за неоснователни, а именно, че АУАН е издеден от съставен от заинтересовано лице в нарушение на Европейската конвенция за правата на човека и Х. на основните права на ЕС; че същият е съставен в нарушение на чл.42, т.4 и т.5 ЗАНН, а НП е издедено в нарушение на чл.57, ал.1, т.5, предл.1 и т.6 ЗАНН; че в двата акта нарушителят е идентифициран с различно ЕГН; че нарушеният нормативен акт не е изписан с пълното му наименование; че вменяването на административнонаказателна отговорност за нарушаване на потребителски договор противоречи на ЗЗП и на Директива 93/13 на ЕС. Във връзка с тези твърдения е

наведен довод за незаконосъобразност на Заповед №СОА 18-РД09-455/10.05.2018 г. на Кмета на СО с искане за осъществяване на инцидетет контрол за това в настоящото производство. Твърди се също, че разпоредбата на чл.46, ал.1 от Наредбата противоречи на чл.6, параграф 1 от Директива 93/13 на ЕС и на чл.143, ал.2, т.5 ЗЗП. Изложени са подробни съображения в подкрепа на твърденията с искане след отмяна на решението да бъде отменено НП. Претендират се разноски.

Ответникът Столична община, чрез пълномощника си юрисконсулт Ю. В. в съдебно заседание оспорва жалбата с искане същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана и решението на СРС да бъде оставено в сила.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че решението на СРС е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е и основателна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било наказателно постановление №347010/2018, издаденото на 14.12.2018 г. от Зам.-кмета на Столична община, с което на Т. П. С. от [населено място] на основание члчл.53 и чл.13, б.„б“ ЗАНН и чл.48 от НРУПОГТТСО е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за извършено нарушение на разпоредбите на чл.18, т.1, т.1, т.2 и т.3, вр. чл.46, ал.1 и чл.47, ал.1 от НРУПОГТТСО. за това, че на 04.11.2018 г. в 18.20 часа пътува в [населено място] в автобус №94 без редовен превозен документ и отказва да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците.

С обжалваното в настоящото производство решение, постановено по НАХ дело №7172/2019 г.Софийски районен съд, НО, 108 състав е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения. АУАН и НП са издадени от оправомощени за това лица, изцяло в съответствие с изискванията на чл.42 и на чл.57, ал.1 ЗАНН. Нарушението е описано ясно и точно със всички съставомерни признаци и описанието е съответно на правната квалификация. В цифровата квалификация на нарушението е вписан чл.18, т.1, т.2 и т.3 от наредбата, т.е. всички хипотези. Не е погрешно тяхното посочването едновременно, доколкото наличието на нарушението по т. 1 – пътуване без превозен документ обуславя неизпълнение и на задължението му за представяне на същия на контролора. В. на т.3 е нужно във връзка с посочването на всички съставомерни обстоятелства от сложния фактически състав на нарушението, което включва и отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване, продавана от контролора. Това се отнася и до посочването на чл. 46 и 47 НРУПОГТТСО, които също имат отношение към описание на пълния фактически състав на нарушението.

СРС е приел, че от събраните доказателства безспорно е установено, че жалбоподателят е пътувал в превозно средство от обществения транспорт на СО без

друг превозен документ. Отказал е да закупи и продавания от контролора. С това си поведение не е изпълнил задълженията си, визирани в чл.18, т.1, 2 и 3 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, според които в превозните средства на обществения градски транспорт пътниците са длъжни. Съгласно разпоредбата на чл.46, ал.1 от НРУПОГТТСО: „При констатиран от длъжностно лице - контролор по редовността на пътниците случай на пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ пътникът закупува карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците:1. в превозното средство картата се валидира от длъжностното лице - контролор и дава право на пътника да продължи пътуването си със същото превозно средство; 2. при слизване на нередовния пътник, последният заплаща стойността на картата на спирката“. При отказ на пътника да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците, чл.47, ал.1 от наредбата предвижда, че от длъжностното лице по контрола на пътника се съставя акт за установяване на административно нарушение по реда на ЗАНН. Т.е. съставът на вмененото на жалбоподателя административно нарушение включва не само пътуването без редовен превозен документ, но и отказ на пътника да закупи продавана и предложена от контролора по редовността на пътниците карта за еднократно пътуване, които елементи от обективната страна на нарушението бяха безспорно установени в настоящото производство. Касае се за сложен фактически състав, а не за отделни нарушения. Поради това и този състав на нарушение е различен от предвидения в чл. 101 от Закона за автомобилните превози.Тъй като е пътувал в превозно средство от обществения транспорт на СО без превозен документ и е отказал да закупи продаваната от контролора карта за еднократно пътуване, от обективна страна жалбоподателят е извършил вмененото нарушение.

От субективна страна нарушението е извършено от жалбоподателя при форма на вината - пряк умисъл - жалбоподателят е съзнавал общественотоопасния характер на деянието си, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици и пряко е целял настъпването на същите. Съзнавал е, че не притежава превозен документ и въпреки това е пътувал в превозно средство от обществения транспорт, като е съзнавал и възможността да закупи превозен документ от контролора, но е отказал. Следователно нарушението е безспорно установено, поради което правилно е санкционирано. Съгласно чл. 49 от наредбата за всяко нарушение наказанието е глоба в размер на 50 лева. Размерът на наказанието е фиксиран и за съда не съществува възможност за ревизирането му.

СРС е разгледал възраженията на жалбоподателя, като мотивирано е приел същите за неоснователни. Разгледал е и приложимостта на чл.28 ЗАНН, като е счел, че случаят не е маловажен. При тези мотиви е потвърдил НП.

Решението е неправилно.

Районният съд е проявил процесуална активност, като е събрал необходимите за изясняване на случая писмени и гласни доказателства. Анализирайки същите правилно е приел, че в хода на проведеното съдебно производство са представени доказателства относно компетентността на актосъставителя и на издателя на НП. Видно от същите със Заповед №СОА 18-РД09-455/10.05.2018 г. на Кмета на СО са оправомощени длъжностни лица контролори по редовността на пътниците в [фирма] да осъществяват контрол по редовността на пътниците в градския транспорт и при констатирани нарушения да съставят АУАН. Под №187 е записано лицето,

съставило процесния АУАН. Наведените в касационната жалба доводи за неправилност на тази заповед не подлежат на разглеждане в настоящото производство, тъй като инцидентен контрол на представени актове в хода на съдебно производство от вида на процесното е недопустим. Заповед за оправомощаване е налице, при което следва да се приеме, както и приел и СРС, че АУАН е съставен от оправомощено на основание чл.45 от НРУПОГТТСО длъжностно лице.

Правилни са изводите на въззивния съд, че не е съществено нарушение и изписването в НП на нарушения нормативен акт с неговата абривиатура. В допълнение на изложеното от СРС в тази насока следва да се посочи, че в АУАН, който е връчен на нарушителя, Наредбата е изписана с пълното ѝ наименование. След като обвинението е повдигнато за нарушение на този нормативен акт, логично е и санкционирането да на основание на същия. Предвид това правото на защита на лицето не е нарушено.

Не е съществено и твърдяното нарушение касателно ЕГН на касатора. В действителност основателно е възражението на касатора, че в АУАН и в НП нарушителят е вписан с различно ЕГН, като разликата се състои в две цифри. Безспорно, това е нарушение, но настоящият съдебен състав счита, че не е от категорията на съществените, които да обусловят отмяна на НП само на това основание. Това е така, от една страна тъй като не се спори, че на посочените дата и място иманно касаторът е пътувал в описания автобус и му е извършена проверка. Следователно, макар и да е допусната грешка в неговото ЕГН, същият е идентифициран. Съществено нарушение би било налице тогава, когато вследствие на неправилната идентификация лицето не би могло изобщо да бъде идентифицирано.

Основателни обаче са доводите в касационната жалба, че АУАН е съставен в нарушение на чл.42, т.4 и т.5 ЗАНН, а НП е издεδено в нарушение на чл.57, ал.1, т.5, предл.1 и т.6 ЗАНН. Както е приел и СРС нарушението е описано ясно и точно с всички съставомерни признаци, но настоящият съдебен състав счита, че не е съответно на правната квалификация. В тази връзка не се възприема изводът на СРС за правилна правна квалификация на нарушението. Видно от обстоятелствената част на АУАН и на НП нарушението е описано като „пътува без редовен превозен документ и отказва да закупи карта за еδнократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците“. Това словесно описание на нарушението отговаря на разпоредбите на чл.18, ал.1, т.1 и чл.46, ал.1 от НРУПОГТТСО. С описаното изпълнително деяние именно описаните в тези разпоредби задължения лицено не е изпълнило. Правната квалификация на същото, дадена както в АУАН, така и в НП е чл.18, т.1, т.1, т.2 и т.3, вр. чл.46, ал.1 и чл.47, ал.1 от НРУПОГТТСО. В словестната част на двата акта не е описано неизпълнение на задължения по т.2 и т.3 на чл.18 от НРУПОГТТСО, а в чл.47 са уредени правомощията на длъжностно лице - контролър по редовността на пътниците При констатиран случай на пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ, и/или случай на пътуване без редовен превозен документ за съответни единици багаж, велосипед и/или домашен любимец, в нарушение на чл. 13, и отказ на пътника да закупи карта за еδнократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците, да съставя акт за установяване на административно нарушение по реда на ЗАНН, както и задължението на нередовния пътник да слезе на следващата спирка по маршрута на превозното средство. Данни за неизпълнение на последното не се съдържат в словестното описание на нарушението. Следователно налице е несъответствие между словестното описание на нарушението и неговата правна квалификация в нарушение на чл.42, т4 и

т.5 ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 и т.6 ЗАНН. Подобно нарушение на тези императивните изисквания винаги е основание за отмяна на санкционния акт като незаконосъобразен. Като не е констатирал тези нарушения районният съд е постановил обжалваното решение при неправилно приложение на закона.

Настоящият съдебен състав намира за основателни доводите на касатора за наличие на противоречие между Наредбата за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община /НРУПОГТТСО/ и нормативен акт от по-висока степен. Според настоящият съдебен състав противоречието е със ЗАвтП, поради което НП неправилно е издадено на основание Наредбата. Изпълнителното деяние - пътуване без билет или друг документ е елемент от фактическия състав на нарушение, посочено в чл.35, ал.1 ЗАвтП, поради което дори и да се възприеме, че нарушението се изразява в това, то санкцията следва да е по реда на чл.101 ЗАвтП, а не по Наредбата. Съгласно чл. 101 от ЗАвтП, в редакцията му към датата на извършване на нарушението, пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, какъвто е автобусът, който пътува без билет или друг документ, се наказва с глоба от 10 до 50 лв. - за превози по общинските транспортни схеми; петдесет лв. - за междуселищни превози; триста лв. - за международни превози. Санкцията за пътуване без билет е предвидена в закон. Разпоредбата на чл.101 от ЗАвтП не е бланкетна и признаците на извършеното нарушение не подлежат на попълване от друг нормативен акт. Недопустимо е обществени отношения, изчерпателно уредени със закон, да се преуреждат с подзаконов нормативен акт, като за същото нарушение се предвижда по-високо по размер административно наказание, макар и от същия вид - "глоба". Противоречието между закон и подзаконов акт обуславя отмяната на НП издадено за нарушение по наредба на СО /НРУПОГТТСО/, противоречаща на ЗАвт П - чл. 15, ал. 3 от ЗНА. ЗАвтП е относим и към превозите по общинските транспортни схеми, тъй превозът на пътници е изрично посочен в чл.1, т.1 от същия. В този смисъл, предвид разпоредбите на ЗНА, приложим е законът, а не подзаконовият нормативния акт. Констатираното към датата на издаване на АУАН и на НП противоречие между закон и подзаконов акт обуславят отмяната на НП.

Като не е съобразил изложеното по-горе СРС е постановил неправилно решение. На основание чл. 221, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН е същото следва да бъде отменено и по същите съображения на основание чл. 222, ал. 1 АПК следва да се отмени и НП. Относно твърдението в касационната жалба, че разпоредбата на чл.46, ал.1 от Наредбата противоречи на чл.6, параграф 1 от Директива 93/13 на ЕС и на чл.143, ал.2, т.5 ЗЗП настоящият съдебен състав счита, че не дължи произнасяне. Това е така, тъй като наведените доводи са относими към законосъобразността на тази разпоредба, която е част от подзаконов нормативен акт и би подлежала на преценка в изрично предвидено друго производство.

Предвид изхода на спора, предмет делото и на основание чл.143, ал.1, вр.чл.228 от АПК, вр.чл.63, ал.3 ЗАНН, правото на разноси е възникнало за касатора. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/, поради което следва да бъде уважено за доказвания им размер - 300 лева -заплатено възнаграждение за защита на ответника, осъществена от един адвокат в касационното производство /договор за правна защита и съдействие от 20.12.2019 г. Разноси за въззивното производство пред СРС не са били дължими и не се присъждат от АССГ като касационна инстанция. Към

момента на постановяване на решението на СРС -21.11.2019 г., ответникът не е имал право на разноски за производството по обжалване на НП – аргумент от чл.63, ал.3 ЗАНН (Нова – ДВ, бр. 94/29.11.2019 г., в сила от 03.12.2019 г.) и Тълкувателно решение №2 от 3.06.2009 г. на ВАС по тълк. д. № 7/2008 г. Нормата на чл.63, ал.3 ЗАНН няма обратно действие спрямо съдебно производство, по което приключващият го съдебен акт е бил постановен преди влизането ѝ в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 222, ал.1 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

### **РЕШИ:**

**ОТМЕНЯ** Решение /без номер/ от 21.11.2019 г. на Софийски районен съд, НО, 108 състав, постановено по НАХ дело №7172/2019 г., с което е потвърдено издаденото от Зам.-кмета на Столична община на 14.12.2018 г. Наказателно постановление №347010/2018, и вместо него постановява:

**ОТМЕНЯ** Наказателно постановление №347010/2018, издаденото от Зам.-кмета на Столична община на 14.12.2018 г., с което на Т. П. С. от [населено място] на основание чл.53 и чл.13, б.“б“ ЗАНН и чл.48 от НРУПОГТТСО е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за извършено нарушение на разпоредбите на чл.18, т.1, т.1, т.2 и т.3, вр. чл.46, ал.1 и чл.47, ал.1 от НРУПОГТТСО.

**ОСЪЖДА** Столична община да заплати на Т. П. С. от [населено място] деловодни разноски в размер на 300 /триста/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

### **ПРЕДСЕДАТЕЛ:**

**ЧЛЕНОВЕ: 1.**

**2.**